

Arrest

nr. 311 400 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 september 2023 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 maart 2022 in Griekenland en op 24 mei 2022 in Oostenrijk verzoeken om internationale bescherming in. Hij kwam op 8 juni 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 juni 2022 alhier nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werd hiervan op 22 augustus 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Lar Kalay, in het district Marawar, in de provincie Kunar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U hebt gedurende twee tot tweeënhalve maand gewerkt als kok voor de arbaki. U

kreeg dat werk via de zonen van een vriend van uw vader, genaamd A.(...). Twee van de drie zonen, S.(...) en I.(...), werkten voor de arbaki. N.(...) K.(...), de derde zoon, werkte voor het nationale leger. Uw problemen zijn begonnen toen A.(...) ruzie kreeg met de taliban. Zij gingen 's nachts langs bij het huis van A.(...) en eisten dat zijn zonen moesten stoppen met hun werk voor de overheid en vroegen zijn zonen uit te leveren aan hun. A.(...) weigerde en een vuurgevecht vond plaats. De volgende ochtend stond A.(...) met zijn vrouw en kinderen aan jullie deur en vroeg om onderdak. Jullie gingen akkoord en maakten twee kamers vrij. Een week later kwamen de taliban te weten dat A.(...) en zijn familie bij jullie verbleven en stuurden ze een dreigbrief. De zonen van A.(...) waren ondertussen naar uw huis gekomen nadat ze op de hoogte waren gebracht van wat er was gebeurd. Ze spraken u aan en vroegen waarom u niet werkte terwijl uw vader dat wel deed. Ook zeiden ze dat hun checkpoint van de arbaki nog een kok nodig had en dat ze u daar wel konden introduceren. Zo begon u na een maand opleiding als chef-kok in de checkpoint. De taliban bleven ondertussen dreigbrieven sturen, zo'n vier of vijf, en stuurden ook dreigingen via de dorpsouderen en de imam van de moskee. Deze dreigingen hielden in dat A.(...) hun vijand was en dat ze vroegen waarom uw vader hem in zijn huis liet. Ook wilden ze dat u zou stoppen met uw werk en gingen ze u en de drie zonen van A.(...) vermoorden. Op een ochtend, zo'n twee tot tweeënhalve maand na uw start als kok bij de arbaki, verliet u samen met A.(...) het huis en werd u slachtoffer van een bomexplosie. U werd wakker in het ziekenhuis en werd geopereerd. A.(...) was zwaar gewond. U verbleef gedurende 15 à 16 dagen in het ziekenhuis. Toen u terug thuis kwam zei uw vader u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op de 15e of 16e van de zevende maand in het jaar 2018 en bleef eerst nog drie jaar in Turkije alvorens door te reizen naar Europa. U bereikte België op 8 juni 2022. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vermoedt dat uw vader vermist geraakte rond de machtsovername. Erna is er beslist uw jongere broer het land uit te sturen. Uw moeder vertelde u dit nieuws pas twee of drie maanden voor het persoonlijk onderhoud. U hebt geen nieuws omtrent de situatie van zowel uw vader als uw jongere broer. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: badges en certificaten van uw werk, foto's van uw verwondingen, twee foto's van u met een geweer, medische documenten van zowel Afghanistan als België, een arbeidsovereenkomst hier in België, een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op de DVZ verklaarde u psychologische problemen (vragenlijst CGVS, punt 8), serieuze stress en slaapproblemen (verklaring DVZ, punt 38) te hebben. Deze door u aangehaalde mentale problematieken worden echter niet ondersteund door enige attesten.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook gaf u aan de tolk goed te verstaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 02.06.2023 (verder NPO), p. 2), alle redenen te hebben verteld waarom u Afghanistan verlaten hebt en wenste u de PO te bedanken voor haar tijd (NPO, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu zijn uw persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Griekenland geboren te zijn in maart 2004 (zie Dublin-antwoord Griekenland), terwijl u in België september 2002 opgaf als geboortedatum. Ook verklaarde u in Griekenland de Pakistaanse nationaliteit te hebben, terwijl u in België aangaf de Afghaanse nationaliteit te bezitten. In Oostenrijk verklaarde u dan weer geboren te zijn in januari 2008 (zie Dublin-antwoord Oostenrijk). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Dat u in Griekenland bij aankomst in Europa verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben doet ernstige vragen rijzen over uw herkomst. Er blijkt ook dat u in Griekenland reeds internationale bescherming hebt aangevraagd, maar u een weigeringsbeslissing kreeg.

Er kan verder geen geloof gehecht worden aan uw tewerkstelling als kok bij de arbaki. Zo is het zeer opmerkelijk dat u voor de job van kok de maandlange opleiding tot lokale politie moest volgen. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat het volgen van de opleiding verplicht was om de job te mogen doen en dat u de opleiding volgde in de voormiddag en dan in de namiddag naar het checkpoint ging (NPO, p.13). Het is weinig geloofwaardig dat de lokale politie een aanzienlijk aantal middelen investeerde in het opleiden van

iemand die louter de taak had voedsel te voorzien. Over de opleiding zelf bleef u vrij vaag. Gevraagd wat u daar hebt geleerd, vertelde u dat u werd aangeleerd een wapen te gebruiken en, in grote lijnen, wat te doen in een gevecht (NPO, p.12-13). Gevraagd om meer informatie, zei u dat men u leerde hoe andere te behandelen en zei u dat u bijvoorbeeld wel mopjes mocht vertellen tegen uw vriend, maar niet de commandant. Ook leerde u hoe u met elkaar moest leven in de checkpoint en hoe de mensen van "die plek" te behandelen (NPO, p.14). Gevraagd wat u met dat laatste bedoelde, zei u dat men u leerde dat u elke mens op een goede manier moest behandelen, dat we allemaal mensen zijn en elkaar moeten respecteren (NPO, p.14). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de opleiding zeer oppervlakkig blijven, hetgeen doet twifelen aan uw deelname hieraan.

Voorts hebben uw verklaringen over de job zelf ook niet kunnen overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u hetzelfde werd betaald als kok dan als bewaker van de checkpoint. U verklaarde dat u 10.000 Afghani kreeg, uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat een ALP-wachter zo'n 10.050 Afghani per maand verdiende (NPO, p.14). Dat u hetzelfde kreeg is moeilijk te geloven. Verder is het opvallend dat u verklaarde dat er geen incident plaatsvond in de twee tot tweeënhalf maanden dat u daar werkte (NPO, p.15). Ook bleef u erg vaag over het budget dat u ontving. Hierover zei u dat dit afhing van jullie en dat als u goed eten moest maken dat het meer ging kosten (NPO, p.15). Gevraagd hoe er dan beslist werd of het een goede maaltijd ging worden of normale, zei u dat het de wens van de commandant was en dat u gewoon luisterde (NPO, p.15). Gevraagd of er dan geen budget was, zei u dat dit inderdaad niet zo was en dat het ervan afhing (NPO, p.16). Ook dient er te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u kok was en ook munitie vervoerde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u hier echter niets over. Gevraagd of u nog andere taken uitvoerden buiten het koken, zei u van niet (NPO, p.14). Wanneer u met uw verklaring bij de DVZ werd geconfronteerd, zei u dat u inderdaad ook munitie vervoerden (NPO, p.21). Gevraagd waarom u dat niet eerder zei, zei u dat u het niet vaak deed en dus niet had vermeld (NPO p.21). Het blijft opmerkelijk dat u dit bij de DVZ wel vermeldde, zeker gezien de beperkte tijd die u daar kreeg, en dan bij het CGVS hier met geen woord over rept.

Verder is de gebrekkige kennis over de door u voorgelegde documenten opvallend te noemen. Zo legde u een certificaat voor omtrent de opleiding die u hebt gevolgd. Dit certificaat was ondertekend door drie kolonels. Wanneer u gevraagd werd wie zij waren, begreep u de vraag eerst niet. Wanneer deze nog eens werd herhaald, antwoordde u dat u niet kon lezen en dus niet weet wat de namen zijn (NPO, p.13). U zei hier nog bij dat u enkel weet dat het certificaat ondertekend werd door de commandanten. Gevraagd om hun namen, zegt u dat u "deze commandanten" niet kent en enkel degene kent die de training hebben gegeven (NPO, p.13). Geconfronteerd met het feit dat er op het opleidingscertificaat de naam van de opleidings-assistent en de commandant van het trainingscentrum staat, antwoordde u dat het anders was dan in Europa en dat er andere opleiders werden gestuurd om de training te geven (NPO, p.13-14). Wat er ook van zij, het blijft erg opmerkelijk dat u niet weet wie de commandant van het trainingscentrum is. Ook kan er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij kennis heeft van de inhoud van zijn voorgelegde documenten of toch tenminste inspanning heeft verricht om hier meer over te weten te komen. Dat u dit niet gedaan heeft, wijst op een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ook over andere documenten kon u erg weinig kwijt. Zo hebt u een certificaat voorgelegd waarin men kan lezen dat u lid bent van de "Community Based Securing Solution (CBSS) program". Men bedankt u voor het versterken van de link tussen de gemeenschap en de overheid. Wanneer hier dan vragen over werden gesteld, aangezien het wel vreemd is dat een kok die twee tot tweeënhalf maand heeft gewerkt bij de arbaki dit krijgt, zei u dat dit naar uw huis is gebracht na de explosie (NPO, p.10). Hierover doorgevraagd, zei u dat u geen lid was van CBSS en dat iedereen die gewond geraakte of gedood werd dit kreeg (NPO,p.10). Dit is weinig serieus. Opzoekwerk, toegevoegd aan de blauwe map, toont aan dat CBSS, Community Based Security Solutions, een poging was om standaardisatie aan te brengen in de verschillende lokale veiligheidstroepen die door de verschillende regionale commando's werden ontwikkeld. Het werd in het begin van 2011 opgericht en al in juni 2013 uitgefaseerd. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan de uitleg dat dit certificaat u werd gegeven omdat u slachtoffer was van een bomexplosie. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als kok bij de arbaki.

Bovendien blijkt uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Verder kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het incident tussen A(...) en de taliban. Zo kon u erg weinig vertellen over wat er net gebeurd is. U kon enkel vertellen dat de taliban 's nachts naar A(...) zijn gegaan, hem hebben gevraagd om zijn zonen uit te leveren, iets dat hij weigerde. Erna is er een vuurgevecht uitgebroken (NPO, p.9). Gevraagd of ze dan naar zijn huis waren gegaan, zei u van niet en voegde u er bij toe dat de taliban vroegen om zijn zonen af te geven, hij dit niet wilde, en ze daarom

hebben gevochten (NPO, p.11). Wanneer u dan werd gevraagd waar dit dan heeft afgespeeld, antwoordde u dat u de vraag niet begreep. Wanneer de vraag werd herhaald antwoordde u "Daridam", het dorp waar A.(...) woont (NPO, p.11). Gevraagd waar in Daridam, antwoordde u "in het dorp Daridam" (NPO, p.11). Wanneer de vraag dan nog maar eens werd gesteld, herhaalde u uw eerdere antwoord en zei u erbij dat ze op het huis van A.(...) hadden geschoten en dat hij heeft terug geschoten (NPO, p.11). Dat u eerst laat blijken dat de taliban niet naar A.(...) zijn huis zijn gegaan, om dan na vier vragen dit dan toch weer tegen te spreken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond. Wanneer u dan gevraagd werd hoeveel talibanleden er bij A.(...) stonden, zei u dit niet te weten (NPO, p.11). Gevraagd of A.(...) ervoor ooit al problemen had gehad met de taliban, zei u opnieuw dat u die informatie niet had (NPO, p.11). Gevraagd wat er dan gebeurde nadat ze beide op elkaar begonnen schieten, moest u opnieuw toegeven dit niet te weten (NPO, p.11). Ook kon u niet zeggen of er iemand van de taliban gewond geraakte en wist u niet hoe het vuurgevecht was geëindigd (NPO, p.11). Het is zeer opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over het incident dat de start betekende van uw problemen.

Verder is het opvallend dat jullie akkoord gingen A.(...) en zijn familie te huisvesten, aangezien dit toch een groot risico voor zowel jullie als hen inhield. Gevraagd waarom jullie hiermee akkoord gingen zei u dat uw vader en A.(...) goede vrienden waren en van dezelfde stam afkomstig waren. Ook gaf hij uw vader soms geld en kon hij de vrouw(en) van A.(...) niet zomaar buiten laten (NPO, p.12). Gevraagd waarom A.(...) en zijn familie dachten dat ze veilig waren bij jullie, zei u dat hij zoals een broer voor uw vader was en dat hij geloofde dat als hij naar jullie huis zou gaan, hij veilig zou zijn (NPO, p.12). Dit is moeilijk te geloven. U zei zelf dat jullie huizen drie of vier dorpen van elkaar verwijderd waren en dat in uw dorp de taliban 's nachts mensen waarmee ze problemen hadden ontvoerden of vermoorden (NPO, p.7 en NPO, p.11). Dat jullie dan gewoon akkoord gingen met het huisvesten van iemand dat een serieuze vete heeft met de taliban is zeer opmerkelijk. Alsook de vaststelling dat A.(...) hier vragende partij voor was. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban.

Voorts zijn uw verklaringen omtrent de bomexplosie dermate vaag dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo vertelde u dat u samen met A.(...) het huis verliet. Toen jullie arriveerde aan het kanaal ging er een bom af en viel u flauw (NPO, p.18). Gevraagd wat er erna gebeurde, zei u niet te weten wie u naar het ziekenhuis had gebracht. Gevraagd of u dan wakker werd in het ziekenhuis, zei u van wel (NPO, p.18). Wanneer u dan de vraag werd gesteld of u gevraagd hebt hoe u in het ziekenhuis bent geraakt, antwoordde u naast de kwestie (NPO, p.18). De vaststelling dat u niet weet hoe u naar het ziekenhuis bent gebracht en het klaarblijkelijk niet gevraagd hebt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Ook kan u weinig vertellen over uw verwondingen, medicatie en operatie. Zo verklaarde u dat u geraakt werd door een steen aan uw been, gezicht en hoofd (NPO, p.18). Gevraagd wat uw behandeling hiervoor was, zei u dat ze medicijnen en een serum toedienden (NPO, p.18). Gevraagd wat voor medicijnen, antwoordde u dat het een rode pil was, ook een witte pil, bruine pil en er een rode siroop was (NPO, p.19). Wanneer u dan de vraag werd gesteld wat die medicijnen moesten doen, bleef u op de oppervlakte door te antwoorden dat dit voor uw verwondingen en pijn was (NPO, p.19). Gevraagd of u geopereerd moest worden, antwoordde u instemmend (NPO, p.19). Wanneer u dan meer details werd gevraagd, antwoordde u opnieuw erg vaag. U zei dat u niet bij bewustzijn was en dan wanneer u wakker werd witte bandages zag aan uw been (NPO, p.19). Gevraagd wat ze dan hebben geopereerd, zei u dat ze u aan uw arm, been en hoofd hebben geopereerd. Wanneer de vraag dan werd herhaald, zei u dat u niet bij bewustzijn was en dus niets kon horen of zien en dus niet weet wat de dokters hebben gedaan (NPO, p.19). Gevraagd of u hier naar gevraagd hebt achteraf, antwoordde u opnieuw naast de kwestie en zei u dat u uw been zelf zag en ook witte bandages (NPO, p.19). Dat u zo weinig kan vertellen over uw behandeling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bomexplosie.

Verder is het opvallend dat de taliban de bomaanval overdag uitvoerden, zo rond vijf uur in de namiddag, en niet 's nachts. Zoals hierboven vermeld, verklaarde u dat de taliban 's nachts mensen ontvoerden of vermoordden waarmee ze problemen hadden (NPO, p.7 en NPO, p.11). Dat zij dan het risico nemen om overdag in overheidsgebied een bom te plaatsen terwijl het ook anders kan is geenszins aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, zei u dat ze misschien geen mogelijkheid hadden 's nachts of dat ze jullie misschien niet wilden vermoorden, maar gewoon schrik aanjagen (NPO, p.19-20). Dat ze de mogelijkheid niet hadden is weinig aannemelijk. Zo antwoordde u stellig "ja", toen u werd gevraagd of de taliban 's nachts vrij spel hadden. U zei er nog bij dat ze konden gaan en staan waar ze wilden (NPO, p.19). Dat u dan beweert dat ze geen mogelijkheid hadden 's nachts en dus doorheen de dag een bom moesten plaatsen kan niet geloofd worden. Over uw tweede hypothese, dat ze jullie misschien bang wilden maken, dient opgemerkt dat u eerder in het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe zei dat de taliban u en de drie zonen van A.(...) wilden vermoorden. Dat u nu zegt dat het enkel bangmakerij was, is opmerkelijk (NPO, p.9). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u uw hypothesen en zei u erbij dat de taliban misschien wilden dat jullie na de explosie zo bang waren dat jullie hun groepering wilden vervolleden (NPO, p.20). Dat is weinig logisch. Hiermee geconfronteerd, zei u dat de taliban wilden groeien en dat ze dat zo konden doen (NPO, p.20). Dat de taliban hun aanpak om meer leden te verzamelen eruit bestaat mensen met banden met de overheid lastig te vallen en bommen voor hun te plaatsen is geenszins geloofwaardig.

Verder dient er op gewezen te worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd bij de DVZ. Zo zei u daar dat de zonen van A.(...) hadden gevochten met de taliban en niet A.(...) zelf (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Hiermee geconfronteerd, zei u dat u dat helemaal niet had gezegd en dat de tolk bij de DVZ Dari als moedertaal had en dat u dus niet weet of zij u goed had verstaan (NPO, p.10). Gevraagd of u daar toen iets over hebt gezegd, zei u dat de tolk vroeg of u haar kon verstaan en dat dit het geval was, maar dat u niet wist of zij u kon verstaan (NPO, p.21). Aangezien u aan het begin van het persoonlijk onderhoud hebt bevestigd dat uw verklaringen opnieuw zijn voorgelezen en deze overeenkwamen, kan deze uitleg niet worden geaccepteerd (NPO, p.3).

Over de feiten die zich hebben afgespeeld na uw vertrek, nl. het vermist geraken van uw vader en het vertrek van uw jongere broer omwille van uw problemen, dient opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met de taliban. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan door u verklaarde feiten die volledig in het verlengde liggen van uw ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Over uw werkdocumenten is het volgende relevant: zoals hierboven beschreven hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u gewerkt hebt als kok bij de arbaki. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten, aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijswaarde. Er moet op worden gewezen dat op basis van de foto's van uw verwondingen op geen enkele manier kan worden vastgesteld hoe u deze heeft opgelopen. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De twee foto's van u met een geweer tonen enkel aan dat u op een bepaald moment in uw leven een wapen hebt vastgehouden. De arbeidsovereenkomst en de medische documenten hier in België zijn niet relevant voor uw asielrelaas en hebben dus geen bewijswaarde. Uw medische documenten tonen louter aan dat u in het ziekenhuis in Afghanistan bent opgenomen, iets wat niet meteen betwist wordt. Er kan echter niet worden vastgesteld hoe u deze verwondingen hebt opgelopen. De enveloppe bewijst enkel dat de documenten vanuit Afghanistan zijn verstuurd, iets wat niet meteen betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke

slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker overloopt de elementen uit de vluchtelingendefinitie en stelt dat hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban, en verwijst hierbij naar zijn verklaringen. Volgens verzoeker werd zijn vrees ten onrechte niet bewezen geacht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat met bepaalde elementen onvoldoende rekening werd gehouden, zoals zijn laaggeschooldheid, zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij sinds 2018 niet langer in zijn land van herkomst woont. Verzoeker wijst ook op zijn tewerkstelling bij de arbaki en het gegeven dat hij onderdak bood aan familieleden van mensen die voor de voormalige overheid werkten.

Daarnaast wijst verzoeker op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op terugkeerders uit Europa. Verzoeker stelt dat dagelijks terugkeerders uit het westen of hun familieleden worden gefolterd en vermoord door de taliban. Verzoeker citeert hierbij uittreksels uit internetartikels van MO*-magazine, VRT- en RTL-nieuws over familieleden van personen met een bepaald profiel. Hij citeert ook landeninformatie van Amnesty International en *ecoi.net* over de mensenrechtensituatie sedert de machtsovername door de taliban en verwijst naar een artikel van de New York Times van april 2022 over de moord op voormalige overheidsmedewerkers aan wie aanvankelijk amnestie werd verleend.

Verzoeker beweert niet te begrijpen waarom de verwerende partij zijn verklaringen over het werk van zijn broer te vaag en te algemeen vindt en meent dat werd nagelaten hem het voordeel van de twijfel te verlenen. Hij geeft toe dat hij in Griekenland niet de waarheid heeft verteld omdat dit werd aangeraden door lotgenoten. Hij stipt aan dat de job van 'kok' geen aparte post is bij de arbaki, maar dat iedereen die voor de arbaki werkt verplicht is een opleiding te volgen, zoals verplegers in het leger. Er werd volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met de doorleefde informatie die hij had verstrekt over de opleiding en stelt dat een loon van 10.000 Afghani niet hetzelfde is dan een loon van 10.050 Afghani. De vaststellingen van de verwerende partij zijn volgens verzoeker gebaseerd op buikgevoel en niet op landeninformatie betreffende de verloning van ALP. Verzoeker stelt dat het gegeven dat hij niet had vermeld dat hij munitie had vervoerd, geen reden mag zijn om zijn werk als kok in twijfel te trekken. Er kan naar het oordeel van verzoeker niet worden verwacht dat hij de drie namen kan geven van de kolonels die zijn certificaat hebben ondertekend. Verzoeker beweert dat hij wel de naam van de trainer kende en stelt dat CBSS een programma is tot standaardisering van de verschillende lokale veiligheidstroepen en dat hij hier ook toe behoorde.

Betreffende de aanval op de woning van A. oppert verzoeker dat hij niet gestraft kan worden voor de keuze die zijn vader maakte om onderdak te bieden aan A. in hun woning.

Met betrekking tot de bomexplosie stelt verzoeker dat het geen rol speelt wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht, maar dat er geen twijfel bestaat over het feit dat hij hiervan slachtoffer werd. Naar aanleiding van de vaststelling dat de taliban de bom overdag plaatsten, stelt verzoeker dat er geen draaiboek bestaat voor de werkwijze van de taliban.

De verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, mogen volgens verzoeker niet tegen hem gebruikt worden omdat hij toen niet bijgestaan werd door een raadsman en een tolk die zijn moedertaal volledig begreep.

Ten onrechte, zo vervolgt verzoeker, wordt geen geloof gehecht aan het feit dat zijn vader vermist is en zijn broer vertrokken is.

Betreffende de foto's die zijn verwondingen weergeven, stelt verzoeker dat de argumenten van de verwerende partij niet ernstig zijn omdat deze een positieve indicatie vormen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd vreest.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn westers profiel omwille van zijn verblijf in Europa en de huidige veiligheidssituatie, waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Terugkeerders worden immers beschouwd als ongelovigen, zo vervolgt verzoeker. Hij haalt de UNHCR-richtlijnen van 2018 aan en een rapport van Nansen van 2021 betreffende de Hazara-minderheid waarin wordt gesteld dat verwesterde Afghanen vervolgd worden omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Verzoeker beschrijft vervolgens dat omwille van de socio-economische omstandigheden in Afghanistan dagelijks Afghanen naar Iran vluchten. De acute ondervoeding in Afghanistan vormt volgens verzoeker een grond om de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het standpunt van de commissaris-generaal dat de preciaire socio-economische situatie

in Afghanistan niet onder deze wetsbepaling valt omdat deze situatie het resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren acht verzoeker nonsens. Hierbij verwijst verzoeker naar rechtspraak uit Nederland uit 2013 waarin wordt gesteld dat bij een intern vluchtalternatief rekening dient te worden gehouden met de humanitaire situatie en meent dat dit naar analogie moet worden toegepast.

Verzoeker citeert internetartikels van UNICEF en het *reformatorisch dagblad* uit 2021 waarin de humanitaire crisis in Afghanistan wordt toegelicht.

Verzoeker haalt ook internetinformatie aan van de Danish Refugee Council waarin wordt gewaarschuwd voor problemen in geval van terugkeer van Afghanen die niet loyaal zijn ten aanzien van het regime van de Taliban.

Tenslotte stelt verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd omtrent de sliding scale uit het arrest Elgafaji in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij maakte op 18 maart 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.3. Op 27 maart 2024 maakte verzoeker een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij aanstipt dat de leider van de Taliban terugkeerders uit Europa viseert en verwijst naar een arrest van de Raad van 8 juni 2023. Tevens wijst verzoeker op de ernstige socio-economische crisis. Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een aantal foto's met zijn vriendin, een kopie van zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een etnische pashtoun is die afkomstig is uit het district Marawar in de provincie Kunar in Afghanistan (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juli 2022, persoonsgegevens). Verzoeker stelde dat een zekere A. uit een naburig dorp bij hen kwam inwonen nadat twee van zijn drie zonen, die beiden bij de arbaki werkten, gevochten hadden met de taliban (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 21 november 2022). De taliban zouden verzoeker en zijn familie naderhand hebben bedreigd en hen hebben aangespoord om hun gasten buiten te zetten (*Ibid.*). Ondertussen zou verzoeker via de twee zonen van A. zelf als kok en in het munitietransport aan de slag zijn gegaan bij de arbaki, en dit werk gedurende een tweetal maanden gedaan hebben (*Ibid.*). Verzoeker stelde dat hij op een ochtend samen met A. naar zijn werk ging toen er onderweg een ontploffing plaatsvond, zij beiden gewond raakten en beslisten het land te verlaten (*Ibid.*). Verzoekers vader zou ondertussen blijvend dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban (*Ibid.*) en na de machtsovername vermist zijn geraakt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 juni 2023, p. 9).

5.1.3. In zijn middel stelt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn beperkte scholing, zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij sinds 2018 niet meer in zijn land van herkomst verblijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aantoont dat hij drie jaar (illegaal) in Turkije zou hebben verbleven alvorens naar Europa af te reizen (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juli 2022, reisroute). Bijgevolg toont hij niet aan dat hij zijn land van herkomst reeds lang had verlaten alvorens hij in Griekenland, in Oostenrijk en in België verzoeken om internationale bescherming indiende. Verzoeker was bijna 20 jaar oud toen hij in België aankwam en er werden hem geen kennisvragen voorgelegd die doorgedreven scholing vereisen. Hij werd hoofdzakelijk bevraagd over zijn relaas en elementen die betrekking hadden op zijn onmiddellijke leefomgeving. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met zijn leeftijd of beperkte scholing onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

5.1.4. Waar verzoeker stelt dat de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde niet tegen hem zouden mogen worden gebruikt omdat hij niet werd bijgestaan door een raadsman en de tolk zijn moedertaal niet volledig begreep, dient te worden aangestipt dat geen enkele bepaling of beginsel voorschrijft dat de bijstand van een raadsman verplicht is bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming en het eerste interview. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst werd bijgestaan door een tolk Pashtou, dat zijn verklaringen in het Pashtou werden voorgelezen en dat hij zijn verklaringen ondertekende en hierbij geen enkel voorbehoud maakte (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 21 november 2022). Verzoeker kan naderhand niet dienstig voorhouden dat de tolk zijn moedertaal niet zou beheersen.

5.1.5. In zijn middel maakt verzoeker gewag van verklaringen over de tewerkstelling van “zijn broer”, die te vaag en te algemeen zouden zijn bevonden. De tewerkstelling van zijn broer werd echter door verzoeker nooit aangehaald en wordt ook nergens in de bestreden beslissing vermeld. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat zijn broer nog kind was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden), zodat het betoog van verzoeker in zijn middel zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Hetzelfde geldt voor de bedrieglijke verklaringen die verzoeker aflegde over zijn persoonsgegevens. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland uitgaf voor een Pakistaans onderdaan die geboren was op 2 maart 2004 (AD, stuk 6, Landeninformatie, Dublin-antwoord Griekenland, 10 augustus 2022) en dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk verklaarde in 2008 geboren te zijn (*Ibid.*, Dublin-antwoord Oostenrijk, 17 augustus 2022). In zijn middel beweert verzoeker dat hij op aanraden van lotgenoten onjuiste gegevens heeft verstrekt, maar dit verhindert de commissaris-generaal niet om twijfels te koesteren betreffende de werkelijke identiteit van verzoeker. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nooit enig concreet begin van bewijs van zijn identiteit, zoals een taskara of een paspoort (stuk 5, documenten) heeft neergelegd, zodat hij niet kan aantonen dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming in België wél correcte persoonsgegevens heeft opgegeven. De uiteenlopende verklaringen van verzoeker hierover hebben dus wel degelijk een invloed op zijn algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat hij doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn tewerkstelling als kok bij de arbaki. Deze bewering van verzoeker wordt niet ondersteund door de informatie in het administratief dossier, en met name de notities van het persoonlijk onderhoud. Zo zou verzoeker gedurende een maand opleiding hebben genoten, waarbij hij leerde hoe je een wapen moest vasthouden, moest laden en in automatische en 'single shot' modus moest zetten en leerde waar je moest staan in geval van gevechten (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 juni 2023, p. 12-13). In zijn middel stelt verzoeker dat iedereen die bij de arbaki wil werken deze opleiding moet doorlopen. De verklaringen van verzoeker over de opleiding komen, in weerwil van zijn beweringen, weinig doorleefd over omdat deze inhoudelijk beperkt zouden zijn gebleven tot de geschetste mechanische aspecten van een vuurwapen en geen enkel theoretisch aspect zou hebben omvat. Bovendien stelde verzoeker dat hij tijdens zijn werk geen wapen diende te dragen en niet als bewaker in het checkpoint diende op te treden (*Ibid.*, p. 14), waardoor de vraag rijst waarom verzoeker zo'n specifieke training diende te doorlopen. Blijkbaar bestond de opdracht van verzoeker aan het checkpoint erin heel de week lunch en avondeten, en soms ontbijt te voorzien voor 12 mensen (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker beweerde dat hij af en toe voedsel kreeg van het hoofdkwartier, maar meestal zelf de ingrediënten diende aan te kopen en hiervoor boodschappen ging doen (*Ibid.* p. 15). Verzoeker kan evenwel geenszins verduidelijken met welk budget hij deze ingrediënten diende aan te kopen of op welke wijze werd bepaald of hij een 'normale' maaltijd, die volgens hem "200-250" kostte of een 'goede' maaltijd, die volgens hem "600 of 700" kostte, diende te bereiden (*Ibid.*). De beweringen van verzoeker dat er geen vast budget was, dat het ervan afhing, en dat hij gewoon luisterde naar de wensen van de commandant die hem zei "*maak vlees*" of "*maak kip*". (*Ibid.*, p. 15-16), geven geen blijk van daadwerkelijke professionele ervaring als kok in overheidsdienst. Bovendien vermeldde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ook munitietransport tot zijn takenpakket behoorde (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 21 november 2022), terwijl hij dat niet meer vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. In weerwil van verzoekers beweringen, zijn de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de verloning van medewerkers van de Afghaanse Lokale Politie wel degelijk gebaseerd op officiële landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 6, Landeninformatie, Informatie loon: Afghan Local Police: A critical Rural Security Initiative Lacks Adequate Logistics Support, Oversight and Direction, SIGAR, Oktober 2015). Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij louter zou zijn voortgegaan op buikgevoel om de tewerkstelling van verzoeker als kok bij de arbaki ongeloofwaardig te achten.

5.1.7. De door verzoeker neergelegde stukken kunnen het weinig geloofwaardige karakter van zijn verklaringen niet herstellen. Zo blijkt op de zijn badge zijn vingerafdruk te ontbreken (AD, stuk 5, Documenten, badges vz.). Verzoeker bleek ook niet op de hoogte van de namen van de drie kolonels die zijn opleidingscertificaat hadden ondertekend (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 juni 2023, p. 13). Door in zijn middel te benadrukken dat hij wel wist wie de trainer was, kan verzoeker niet verhullen dat zijn kennis van de neergelegde stukken beperkt is. Vervolgens legde hij een certificaat neer waaruit blijkt dat hij (als kok ?) lid zou zijn geweest van de "*Community-Based Securing Solutions*"-programma en zou hebben bijgedragen tot het verhogen van de veiligheid, terwijl dit programma reeds in 2013 werd uitgefaseerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, www.afghanwarnews.info/security/CBSS; Community Based Security Solutions). De neergelegde stukken kunnen het weinig geloofwaardige karakter van verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de arbaki niet ombuigen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker over de originele documenten te beschikken waarvan hij eerder enkel een kopie neerlegde. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker betreffende zijn tewerkstelling bij de arbaki.

5.1.8. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij geen enkele duidelijkheid kan scheppen over de precieze omstandigheden van de schietpartij, die in Darindam zou hebben plaatsgevonden tussen A. en zijn zonen enerzijds, en de taliban anderzijds (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 juni 2023, p. 11). Zo weet verzoeker niet of A. reeds eerder problemen kende met de taliban, kan hij het gevecht niet precies lokaliseren, weet hij niet

hoeveel talibanstrijders erbij betrokken waren, of er gewonden vielen, noch hoeveel mensen er bij het incident in het huis van A. verbleven en hoe de schietpartij tot een einde kwam (*Ibid.*, p. 11). Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat verzoekers vader vrijwillig onderdak zou hebben verleend aan A., indien die werkelijk gebukt zou gaan onder zware bedreigingen vanwege de taliban. Het is nog minder geloofwaardig dat verzoeker, éénmaal de familie van A. bij hen gehuisvest is, net als de zonen van A. voor de arbaki zou gaan werken, zodat zij nog meer onder de negatieve aandacht van de taliban zouden komen. Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling voor de arbaki en het gegeven dat zij onderdak zouden hebben geboden aan het gezin van A., kan evenmin geloof worden gehecht aan de dreigbrieven die verzoekers vader van de taliban en de bedreigingen die hij via de dorpsouderen en de imam zou hebben ontvangen (*Ibid.*, p. 16-17).

5.1.9. Naar aanleiding van de explosie waarvan verzoeker beweert dat hij het slachtoffer was, blijkt uit het administratief dossier dat hij foto's neerlegde van verwondingen die hij hierbij zou hebben opgelopen (AD, stuk 5, Documenten, foto's verwondingen vz). Er werden ook een medisch verslag uit Afghanistan en een bloedgroepkaart neergelegd (*Ibid.*, Medische documenten Afghanistan + bloedgroepkaart). Uit deze documenten blijkt inderdaad dat verzoeker bepaalde verwondingen vertoonde, maar hieruit kan niet worden opgemaakt hoe hij deze verwondingen heeft opgelopen. Uit niets blijkt dat het om een gerichte terreurdaad op verzoeker en A. zou gaan. Verzoeker verklaarde dat de explosie plaatsvond toen hij 's ochtends naar zijn werk vertrok samen met A., die boodschappen ging doen, op het moment dat zij aan het kanaal passeerden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 2 juni 2023, p. 9 en 18). Op basis van het relaas van verzoeker lijkt het eerder om een accidentele explosie te gaan (*Ibid.*). Hij blijkt immers niet te weten of zijn familieleden naar aanleiding van het incident naar de politie zijn gegaan (*Ibid.*, p. 19). Volgens verzoeker opereren de taliban vooral 's nachts, terwijl de explosie overdag plaatsvond (*Ibid.*, p. 19-20) en het dus onduidelijk is of de taliban erachter zaten. In zijn middel benadrukt verzoeker dat hij slachtoffer was, dat zijn verwondingen een positieve indicatie vormen, dat er geen draaiboek bestaat voor de werkwijze van de taliban en dat het geen rol speelt wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht. Het gegeven dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen en hiervoor werd behandeld, wordt niet betwist, maar hij slaagt er met zijn betoog niet in aannemelijk te maken dat deze verwondingen het gevolg zouden zijn van een gerichte daad van vervolging, c.q. dat deze van de taliban zou zijn uitgegaan.

5.1.10. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan een (toegeschreven) verwestering omwille van zijn verblijf in Europa, dient te worden gewezen op wat daarover door de verwerende partij in haar aanvullende nota van 18 maart 2024 wordt gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als

'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

5.1.11. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij al zes jaar rondloopt op zoek naar bescherming, maar er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat hij zijn land van herkomst reeds in 2018 zou hebben verlaten. Bovendien heeft hij in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa bedrieglijke verklaringen afgelegd, waaruit blijkt dat hij zijn zoektocht naar bescherming niet zo ernstig neemt. Hij beweert een verwesterde Afghaan te zijn, maar levert hiervoor in het kader van zijn verzoekschrift geen enkel overtuigend bewijs. Hij kwam in België toe toen hij bijna 20 jaar oud was en omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juli 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verblijft ondertussen 2,5 jaar in Europa, maar dit weegt niet op tegen de duur van het verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgemaakt in zijn land van herkomst en onderhoudt nog geregeld contacten met zijn moeder in Afghanistan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit deze gegevens blijkt niet dat verzoeker zich bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven aldaar.

Bij zijn aanvullende nota voegde verzoeker twee (eerder onduidelijke) foto's waarbij hij tussen een massa volk eerder familiair omgaat met een jongedame, waarvan hij beweert dat het zijn vriendin is (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1). Verzoekers raadsman verduidelijkt ter terechtzitting dat het om een Nederlands meisje gaat, maar er worden geen verdere identiteitsgegevens meegedeeld en er blijkt niet in hoeverre verzoeker actueel een relatie zou hebben met deze jonge vrouw. In elk geval blijkt niet dat verzoeker een duurzame concubinaatsverhouding zou hebben of een andere kijk zou hebben op buitenechtelijke relaties en traditionele genderrollen. Evenmin wordt concreet toegelicht op welke wijze een eventuele relatie in België in hoofde van de mannelijke partner zou kunnen leiden tot vervolging in Afghanistan. Verzoeker toont niet aan dat iemand in Afghanistan op de hoogte is van deze relatie, laat staan de taliban zelf. Uit niets blijkt dat iemand in Afghanistan weet heeft van zijn relatie. Het enkele gegeven dat hij contact heeft gehad met een Nederlands meisje in België is onvoldoende om verwestering of een nood aan bescherming aan te tonen.

Verzoeker legde ook stukken neer betreffende zijn tewerkstelling in Lokeren, met name een arbeidsovereenkomst en loonstroken (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 2). Verzoeker toont niet aan dat er door toedoen van deze tewerkstelling sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België (en Europa) heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan uit de aanvullende nota niet worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere bewering dat hij een westers profiel zou hebben niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

5.1.12. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas of aan de ingeroepen vrees bij terugkeer na een verblijf in het Westen, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen motiveringsgebrek aannemelijk, noch een schending van artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas of op het in het middel aangehaalde risico omwille van verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn broer, of omwille van zijn verblijf in Europa onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

5.2.4. In zijn middel gaat verzoeker nader in op de heersende humanitaire crisis en de voedselonzekeerheid in Afghanistan. Verzoeker meent dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban wel als ‘ernstige schade’ dienen te worden gekwalificeerd in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hij leidt dit af uit een uitspraak uit Nederland uit 2013 over de praktische haalbaarheid van een ‘intern vestigingsalternatief’, maar deze rechtspraak heeft geen uitstaans met de definitie van ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Bijgevolg dient deze vorm van ‘ernstige schade’ te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance:*

Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die door verzoeker in zijn middel wordt geïllustreerd aan de hand van cijfergegevens over de dreigende hongersnood en artikels van UNICEF en het Reformatorisch Dagblad, overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Uit de beschikbare gegevens, onder andere uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 18 maart 2024, blijkt niet dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend zouden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn, en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich, in weerwil van verzoekers beweringen, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt

(HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is evenwel een valide jongeman en beschikt over een familiaal netwerk in zijn land van herkomst. Zijn familie blijkt bovendien de gezinswoning in eigendom te hebben en daarbuiten nog 1 *jerib* grond te bezitten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 18 november 2022, p. 6). Zijn vader zou een winkel hebben uitgebaat alvorens hij bij de arbaki in dienst trad (*Ibid.*). Zijn oom langs moederszijde regelde zijn vertrek naar het Westen en heeft hiervoor allerhande smokkelaars betaald, maar verzoeker kent het precieze bedrag niet (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 5 augustus 2021, reisroute). Rekening houdend met deze informatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer niet tijdelijk door zijn familie ondersteund zou kunnen worden. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker in zijn tweede middel niets concreets aan, maar hij maakt wel gewag van een gewijzigde veiligheidssituatie, waarbij niet wordt verduidelijkt of de veiligheidssituatie in positieve of in negatieve zin is gewijzigd.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 18 maart 2024, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de*

maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)”

Verzoeker toont niet aan dat er actueel ergens in Afghanistan zo'n hoge mate van willekeurig geweld bestaat in het kader van een gewapend conflict dat de loutere aanwezigheid van een burger zou volstaan om een reëel risico aan te tonen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat er actueel in de provincie Kunar, waarvan hij afkomstig is, sprake is van een gewapend conflict c.q. van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en/of van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN